மாதர் மனோரஞ்சினி.

"எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத்தகும்"—ஔவையார்.

Vol. IV	Madras: December 1902.	No. 10.
புத்தகம் ச.	சென்னப்பட்டணம், 1902 டிசம்பர்மீ	இல. ௧௦.

செல்வம்.

செல்வம் என்பது:—திரு சம்பத்து, ஐஸ்வரியம், செல்லம் எனப் பல பொருள் தரும் பதமாயிருக்கிறது. உலகத்தில் செல்வமானது அநேகவகைகளாகப் பிரிந்திருக்கின்றது. அவ்விதம் பிரிவுபட்ட செல்வங்களானவை கடைசியாக இருவகையில் அடங்கிவிடுமென்பது யாவரும் சந்தேகமின்றி ஒப்பத்தகுந்ததா யிருக்கின்றன. அவ்விருவகைச் செல்வங்களும் எவையென்று யோசிக்குமிடத்து, கல்விச் செல்வமும், பொருட் செல்வமும் என நன்கு விளங்கும். இதுபற்றியே ஆன்றோர்களும் "கல்வியுடைமை பொருளுடைமை யென்றிரண்டு செல்வமுஞ் செல்வமெனப்படும்" என்று கூறியுள்ளார்கள். உலகத்தில் பிறவிகள் அநேக விதங்களாய்ப் பிரிந்திருந்தபோதிலும், அவைகளுள் தலைமையானது மானிடப்பிறவியென்று நூல்கள் முறையிடுகின்றன். மானிடப் பிறவியென்றாலும், மக்கட் பிறவியென்றாலும் பொருந்தும். அம்மக்கட் பிறவியில், ஆண்மக்கள் பெண்மக்கள் என்ற இருபாலாரும் அடங்கியிருக்கின்றார்கள். பிறவிகளுள் மக்கட்பிறவி மாத்திரம் தலைமைபெற்றும், மற்றப் பிறவிகள் தலைமை பெறாமலிருப்பதற்கும் காரணமென்னவென்று யோசிக்குங்கால், சப்த, ஸ்பரிச, ரூப, ரச, கந்தம் என்னப்படுகின்ற பஞ்சேந்திரிய அறிவுகளின் ஏற்றந் தாழ்வுகளினா லென்றறிய வேண்டியதாயிருக்கிறது. அப்படியிருந்தால், மிருகங்களுக்கும், மக்களுக்கும் ஐயறிவு சமமாயிருக்க மக்கள்மாத்திரம் தலைமைபெறுவதற்கு காரணம் என்னவென்று யோசிக்கும்போது, மிருகங்களைவிட மக்களுக்கு மனவறிவு ஒன்று அதிகமாக விருத்தலினா லென்றறியவேண்டியதாயிருக்கிறது. இதுபற்றியே ஆன்றோர்களும் "மக்கண் மானிடரென்று மனத்தினால், மிக்க மேன்மை விளங்கினரன்றெனில், பொக்கமேவும் பொறிகளோ ரைந்தினால், ஒக்குமாவினையொத்துயர்வுற்றிடார்" என்றும், அம்மனவறிவு ஒன்று விசேஷித்திருக்கின்றபடியினாலேயே "அரிது அரிது மானிடராதலரிது" என்றும், "எண்ணரிய பிறவிதனில் மானிடப் பிறவியேயாகினும் அரிது" என்றும் கூறியுள்ளார்கள்.

அம்மனவறிவைக்கொண்டு தான் மக்கட்பிறவியினிலடங்கிய மனிதர்கள், மாதர்கள் என்கின்ற இருபகுதியாரும், உலகத்தில் இது நன்மை, இது தீமை என்று பகுத்தறியக்கூடிய தன்மையுடையவர்களா யிருக்கின்றார்கள். ஆகையால் இவ்விருபகுதியார்களே, செல்வங்களையெல்லாந் தம்முளடக்கிக்கொண்டு தலைமைபெற்று விளங்கும் மேலேகூறிய கல்விச்செல்வம்,பொருட்செல்வம் என்கின்ற இரண்டுசெல்வங்களையும் நிரம்பப்பெற்று உலகத்தில் வாழவேண்டியது அத்தியாவசியகமாகவிருக்கின்றது, அவ்விரண்டு செல்வங்களும், ஒன்றினென்றடங்குந் தன்மையும், ஒன்றினென்றடங்காத் தன்மையும் பெற்று விளங்குகின்றன. பொருட் செல்வமானது, கல்விச் செல்வத்திலடங்கியும், கல்விச்செல்வமானது பொருட்செல்வத்திலடங்காமையும் பெற்று விளங்குவதே உலகத்தில் அநுபவசித்தமாயிருக்கின்றது. இதனால் கல்வியில் பொருளடங்கியும் பொருளில் கல்வியடங்காமலுமிருப்பதுவிளங்குகிறது. இவ்விரண்டு செல்வுங்களிலும் கல்விச்செல்வமே தலைமை பெற்று விளங்குகிறதென்பது நன்கு புலப்படுகின்றது. இவ்விதம் தலைமை பெற்று விளங்கும் இக்கல்விச்செல்வத்தைமனவறிவையுடையமனிதர்கள், மாதர்கள் என்கின்ற இருபாலாரும் பெறவேண்டுமென்பதும், அக்கல்வியானது மனவறிவுக்கு தூண்டுதற் கருவிபோல் நின்றுபிரகாசிக்கச் செய்கிறதென்பதும், அக்கல்வியில்லாதபோது அம்மனவறிவுபிரகாசத்தை யடையாது அப்பிரகாசத்தை யடையுமென்பதும் ஆன்றோர்களது துணிபாயிருக்கின்றன. அம்மனவறிவை மக்கள் சமமாக உடையவர்களா யிருந்தபோதிலும், அக்கல்விச் செல்வமுடையவர்களை மேலோர்களென்றும், அறிவுடையவர்களென்றும், கல்வியில்லாதவர்களைமூடர்களென்றும், அறிவில்லாதவர்களென்றும் புகழ்ந்தும், இகழ்ந்தும் நூல்கள் கூறுகின்றன. இதை நோக்கியே "ஓதாதார்க்கில்லை யுணர்வொடு மொழுக்கம்" என்றும், "உணர்வொடு போகங்கள் நுகர்தல்" என்றும் மேலோர் கூறியிருக்கின்றார்கள். இவ்விதம் உம்மால் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்ட கல்விச்செல்வமும், பொருட்செல்வ மில்லாதபோது அதை யடைவது அசாத்தியமாயிருப்பது உலகத்தில் அநுபவசித்தமா யிருக்கிறதே யென்றும், அதனால் பொருட்செல்வத்தை யேன் தலைமையாகக் கூறப்படாதென்றும், அக்கல்வியைப்போல அநேகவித தொழிற் கல்விகளும் உலகத்திலிருக்கின்றனவே அவைகளையெல்லாம் ஏன் சிறப்பித்துச் சொல்லக்கூடாதென்றும் சிலர் ஆட்சேபிக்கலாம். கல்விச்செல்வமே பொருளை யீட்டுவதற்கு சிறந்த வழியாயிருக்கிறதென்றும், பொருளில்லாமலே ஒரு ஆசாரியனிடத்து பணிவிடைகள் செய்து கல்வியை யடையலாமென்றும், உலகத்திலுள்ள மற்ற தொழிற் கல்விகளுக்கெல்லாம் உபசாரமாயும், காரணமாயும், அவைகளிடத்தும் கற்றுக்கொள்ளுகிற ஒரு தொழில் நிகழ்கின்றமையால் கல்வியென்று கூறலாமே யன்றி, ரூடியாகவும் இடுகுறியாகவும் கூறப்படாதென்றும், அத்தொழில்களும் கல்வியானே மிகவும் விளங்கக்கூடியதென்றும், அது விளக்ககத்தான் அவ்வள் விளங்குமென்

றும், பாஷைகளுக்கே கல்வியென்றபெயர் ரூடியாகவும்; இடுகுறியாகவும் விளங்குமாகையாலும் பாஷைகளுக்கெல்லாம் எழுத்துக்களே காரணமாக விருக்கின்றமையால் அவைகளையும் அவைகளின் சேர்க்கை, வேறுபாடு முதலானவைகளைக் கற்றுக்கொள்வதே கல்வியென்று கூறப்படும். இதுபற்றியேநமதுமூதாட்டியாகிய ஔவையாரும் "எண்ணுமெழுத்துங்கண்ணெனத் தகும்" என்று கூறியுள்ளார்கள். இக்கல்வியொன்றே உலகத்திலுள்ள பதவிகளிற் சிறந்ததாகிய அரசபதவியையும், அதனினும் மேலானதாகிய மோட்ச பதவியையும் அடைவிக்கும். மற்றவைகள் அங்ஙனமாகாது. அக்கல்வியொன்றே மக்களுயிர்க்கு உறு துணையா யிருக்கிறதென்பதும், உலகத்தில் அடையவேண்டிய புருஷார்த்தங்களாகிய அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்கின்ற நான்கினையும் அடைவதற்கு ஆதாரமாயிருக்கிறதென்பதும், நூல்களின்றுணிபா யிருக்கிறது. இது நோக்கியே "அறம்பொரு ளின்பமும் வீடும்பயக்கும், புறங்கடை நல்லிசையுநாட்டும்-உறுங்கவலொன், றுற்றுழியுங் கைகொடுக்குங் கல்வியினூங்கில்லை, சிற்றுயிர்க் குற்றதுணை" என்று மேலோர் கூறியிருக்கின்றார்கள். புருஷார்த்தங்களென்றபோது அவைகளை புருஷர்கள்மாத்திரம்தான் அடையவேண்டியது, மாதர்கள் அடையவேண்டியது இல்லையென்று சிலர் கூறினாலும் கூறலாம். உலகத்தில் புருஷர்களுடன் மாதர்களும் கூடியிருந்து இன்பதுன்பங்களை அடையவேண்டியது நூல்களின் முறையாதலாலும், தலைமைபற்றி புருஷார்த்தம் என்றுபுருஷர்கள்மேல் ஏற்றிக் கூறினமையாலும், மேற்சொன்ன செய்யுளில் "சிற்றுயிர்க் குற்ற துணை" என்று பொதுப்படக் கூறியுள்ளமையாலும், மாதர்களும் புருஷர்களுடனிருந்து அப்புருஷார்த்தங்களை ஒக்க அடையவேண்டுமென்பதே நூல்களின் சம்மதமென்பதும்விளங்குகின்றது, பொருளினால் அறத்தையும், இன்பத்தையும்அடையக்கூடியதாயினும்,அப்பொருளையீட்டுவதற்கும்கல்வியின்றி கூடாது. கல்வியிருந்தால் அப்பொருளை நல்வழியில் சம்பாதித்து அறத்தையின்னவிதமாக செய்யவேண்டு மென்பதும், இன்பத்தை யின்னவிதமாக அநுபவிக்க வேண்டுமென்பதும், அநுபவிக்கக்கூடாத இன்பம் இன்னவையென்பதும், அநுபவிக்கக்கூடியஇன்பம்இன்னவையென்பதும் அக்கல்வியால் நன்கு விளங்குமாகையால் அதுவே இம்மூன்றுக்கும் முக்கிய காரணமாய் நிற்கின்றது. இம்மூன்றையுந் தவிர மோட்சத்தையும் கொடுக்க காரணமாய் நிற்கின்றது. இதனாலேயே "அறம்பொருளின்பமும்" என்றும், "வீடும்" என்றும் தனித்தனியாக உம்மைகொடுத்துக் கூறியுள்ளார்கள். இதுவுந்தவிர "புறங்கடை நல்லிசையு நாட்டும்" என்று, உலகத்தில் என்றும் அழியாப் புகழ் பெறுவதையும், "உறுங்கவலொன் றுற்றுழியுங் கைகொடுக்கும்" என்று, ஆபத்துக் காலத்தில் உறுதுணையாகி நின்று நன்மை யுண்டாக்கக் கூடிய தன்மையையும் விளக்கிக் கூறியிருக்கின்றார்கள். இதனாலே செல்வங்களுக்கெல்லாந் தலைமையாயுள்ள கல்விச்செல்வம், பொருட்செல்வம் இரண்

டினுள்ளும் கல்விச் செல்வமே முதன்மைபெற்று நிற்கின்றமையால் அக்கல்வியை மக்கட் பிறப்பினராகிய மனிதர்கள், மாதர்கள் என்கின்ற இருபாலாரும் குறைவறப்பெற்றும், இகத்திலடையவேண்டிய அறம், பொருள், இன்பம் மூன்றையும் அடைந்தும், பரத்தில் அடையவேண்டிய மோட்சசாம்பிராச்சியத்தையும் அடைந்து நித்தியாநந்த வாழ்வை யடையவேண்டு மென்பதும் நன்கு விளங்குகின்றது.

'A SHASTRI AND HIS WIFE FOR DELHI DURBAR.'

ஒரு சாஸ்திரியும் அவர்மனைவியும் டில்லிதர்பாருக்குப் போதல்

(ராமசாஸ்திரியும், அவர்மனைவி வாலாம்பாளும்.)

காலம்—திங்கட்கிழமை இரவு பத்துமணி.

இடம்—ராமாசாஸ்திரியின் வீட்டுத்திண்ணை.

வாலா.—இன்னிக்கி என்ன இத்தனை நாழி ஆச்சு நீங்கவரத்துக்கு? எங்கேபோயிருந்தீர்கள் இத்தனை நாழி?

ராமா.—எங்கேயும் இல்லேடி அடுத்தவீட்டுத்திண்ணேலே சிவராமபட்டரோடே பேசிகிண்டு இருந்தேன்.

வாலா.—இத்தனைநாழி என்னபேச்சு. நாளைக்கு வெளீலே எங்கேயாவது காரியமுண்டா என்ன? (இருவரும் உள்ளேபோகுதல்)

ராமா.—இல்லேடி இல்லே, என்னமோ டில்லி அங்கர பட்டணத்திலே நம்ப ராஜாவுக்குப் பட்டங்கட்டப்போறாளாம், அவாத்திய வேடிக்கையாயிருக்குமாம். எல்லா ராஜாக்களும் அங்கே போப்போறாளாம். மூணு நாலு மாஸத்துக்கு முன்னாலேயே பிடிச்சி இவாளெல்லாம் போய் இருக்கிறத்துக்கு அங்கே ஏற்பாடு நடந்துகொண்டிருக்கிறதாம். அரமனை அரமனையா வீடு கட்டறாளாம், சீமையிலேயிருந்து எத்தனையோ வெள்ளக்காராளெல்லாம் வரப்போறாளாம். சென்னப்பட்டணத்திலிருந்துகூட கட்டு கட்டாய்ப் போப்போறாளாம். அங்கே அசாத்திய வேடிக்கையெல்லாம் நடக்கப்போறதாம். அவர் இத்தனைநாழி அதையெல்லாம் பத்தி கதை கதையாச் சொல்லிண்டிருந்தார். அதுக்குத்தான் இத்தனைநாழி ஆச்சு.

வாலா.—அப்படியிருந்தா நாம்பளும் போவோமே. நீங்கதான் என்னை எங்கேயும் அழச்சிகிண்டு போறதில்லே. இதுக்கானும் நீங்க என்னைக் கட்டாயம் அழச்சிகிண்டுதான் போகணும். இல்லாதபோனா சரிப்படாது. எத்தனை செலவு ஆனாலும் ஆகட்டும். போகத்தான்வேணும். அதிருக்கட்டும், அந்த ஊர் பேரென்ன தில்லியா பில்லியா அது எங்கே இருக்கு?

ராமா.—அதென்னமோ கல்கத்தாவுக்குப்போய் அங்கே யிருந்து பம்பாய்க்குப்போய் அப்பறம் டில்லிக்குப் போகணுமாம். காசிக்குப்போற வழியாம் அது. அந்தவூர் எங்கேயிருந்தா நமக்கென்ன நான் உன்னெ அழுச்சிகிண்டு இழச்சிகிண்டு போமாட்டேன். அவ்வளவுதூரம் போரத்துக்கு கையிலே பணம் எங்கேயிருக்கு? அங்கே போனப்பரம் சாப்பாட்டுக்கு எப்படியாவது பாத்துக்குவம். அங்கே இத்தனே ஸம்பரவத்துலே சமாராதனை நடக்காதா. அங்கேபோய் சாப்புட்டா போச்சு அடெ அப்படி இல்லாட்டாதான் என்ன? அங்கே எத்தனையோ பேர் பிராம்மணு எல்லாம் வரப்போராளே அவாளுக்கு ஏதானு வைதீக காரியம் பண்ணிவைக்கும் படியா வராதா பாத்துக்குவம் அதிருக்கட்டும். மொதல்லே இங்கேயிருந்து அவ்வளவுதூரம்போரத்துக்குக்கட்டெவண்டி கடையாதாம். பொகைவண்டிலேதான் போகணுமாம். அதுக்கு நம்படத்திலே பணம் எங்கெருக்கு.

வாலா.—பணத்துக்கென்ன. வேணுமன்னு ஆப்படாதா என்ன. நான் இதுவரைக்கும் கல்லியாணங்கள்ளே பூரிவாங்கின பணமெல்லாம் சேத்து வச்சிகிண்டு இருக்கேன். எல்லாய்சேத்து இப்போ நாலு அஞ்சுரூபா இருக்கும். அப்படி போராட்டா, பஞ்சாங்கக்கார சிவராம பட்டரிடத்திலே ஏதானு இப்பொ ரெண்டு மூணு ரூபா கடன்வாங்கிகிண்டா அப்பறம் நம்ப வந்தவுடனே எப்படியானேகொடுத்துக்குவம். நீங்க ஒருசிரார்த்தம் பண்ணி வைக்கப்போனுலும் சரியாபோச்சு. அதுந்தவிர அந்த ஊரு காசி கிட்ட இருக்கு அண்ணீளே. அப்படியானு அங்கே வேடிக்கைபார்த்துட்டு அப்படியே காசிக்கும்போய் கங்காஸ்தானம் பண்ணிபிட்டு வரலாமே.

ராமா.—சரிதாண்டி சரிதான் இந்தப்பணமெல்லாம் போராது. அவர் சொன்னத்தைப்பாத்தா ஏதானு பத்து பன்னெண்டு ரூபாய்க்குக் கொறையாமே வேணும்போலிருக்கு. அத்தனே பணத்துக்கு நம்ப எங்கெபோரது இப்போ? அது கடக்கு, நீ எனக்கு சாதம்போடு பசிப்பிராணம்போரது,

வாலா.—(கண்ணீர்வழிய) ஆனுஎன்னே அழைச்சிகிண்டு போமாட்ளீளோ எனக்கு அப்பாவே தெரியுமே ஒங்க குணம். ஒமக்கு ஏளையாளாவாக்கப்பட்டத்துக்கு இதான் சுகம். மின்னேயும் இப்படித்தான் அந்த செட்டி வீட்டுக் கல்லியாணத்துக்கு நீங்கமாத்திரம்போய் தட்சணைவாங்கிகிண்டு அங்கே வேடிக்கையெல்லாம் பாத்துட்டு வந்தீள். அதுக்குப் பதிலா இப்போ என்னே அழச்சிக்குண்டு போனுத்தான் ஆச்சு.

(அழுதுகொண்டு, பாயை விரித்துப்போட்டு முக்காடிட்டுப் படுத்துக் கொள்ளுதல்)

ராமா.—(மனதுக்குள்ளே) இதேதுடா சங்கடமாயிருக்கு. நான் இந்த சங்கதியை சொல்லாமலிருக்கப்படாதா. அது போனு போரது. எப்படியாவது இவளே யிழுத்துக்கொண்டுபோய் அந்தவேடிக்கையெல்லாம் ஒரு நாள்

காண்பிச்சுவிட்டு வந்தால்தான் தேவல்லெ. இல்லாட்டா நம்மெ உசிரோடே வக்கெமாட்டா. (கிட்டப்போய்) அடியே எந்திருடீ எந்திரு, எப்படியாவ்து உன்னை அழச்சிகிண்டுபோரேன் எந்திரு. அடுத்த சனிக்கிழமை நம்ப வக்கில் கிருஷ்ணசாமி அய்யர் ஆத்துலே ஒரு சிரார்த்தம்வரது. அதை நடப்பிச்சூட்டு, பத்தாநாள் நாயித்துக்கிழமை யண்ணிக்கி கட்டாயம் பரப்பட்டுப் போவோம். நீ இப்போ எந்திருந்து எலேயைப்போட்டு பரமாறு.

வாலா.—(பாயிலிருந்தே)அதெல்லாம் சரிப்படாது. நாளைக்குக்காலமே பரப்படரதாயிருந்தால் நான் எந்திருக்கிறேன்.

ராமா.—(மனதுக்குள்)இதேதுடா நல்லபிசாசாவந்து தலைப்பட்டிருக்கு நன்னா பிடிச்சிகிண்டு ஆட்ரதுராப்பா நம்மை. சரிதான் அப்படியே ஆகட்டும் எந்திரு. (அவள் எழுந்திருந்து பரமாறுதல்.)

காலம்—செவ்வாய்க்கிழமை காலை.

இடம்—வக்கில் கிருஷ்ணசாமி அய்யர் வீடு,

(கிருஷ்ணசாமி அய்யர் காபி சாப்பிடுகிற சமயம். காபியை ஆற்றிக் கொண்டிருக்கும்போது ராமா சாஸ்திரி பிரவேசித்தல்.)

கிருஷ்.—வாரும் சாஸ்திரிகளே இப்பொழுதுதான் உங்களுக்குச் சொல்லியனுப்ப வேணுமென்று நினைத்தேன். அதற்குள் நீங்களே வந்துவிட்டீர்கள் நல்லவேளை. என் தகப்பனர் சிரார்த்தம் எப்பொழுது?

ராமா.—அதைச் சொல்லத்தான் நான் இப்போ இங்கேவந்தேன். அது வருகிற சனிக்கிழமை. ஆனல், அதுக்கு நான் இருந்து நடப்பிக்கமுடியாது. நம்ப சிவராம பட்டரிடத்திலே சொல்லியிருக்கிறேன். அவர் வந்து நீங்கள் ஆபிசுக்குப்போர டயத்துக்கு அரெமணி முன்னலேயே பண்ணிவச்சூடரேன் என்றுசொல்லியிருக்கிறர். அவர் அப்படியேசெய்வர். நீங்கள் அதைப் பத்தி யோசிக்கவேண்டியதில்லை.

கிருஷ்.—ஏன் நீர் எங்கேபோகிறீர்? சிரார்த்தம் பண்ணிவைத்துவிட்டுப் பிறகு போகக்கூடாதோ?

ராமா.—அவ நாளைக்கே போகணும் அன்ராளே, சுருக்கப்பரப்பட்டா தானே ரெண்டுநாள் முன்னலேயே டில்லிபோய்ச் சேரலாம்.

கிருஷ்.—(ஆற்றிக்கொண்டிருந்த காபியை கீழே வைத்துவிட்டு ஆச்சரியத்துடன்), டில்லியா! அவளா! அதென்னங்காணுமது சங்கதியென்ன விவரமாய்ச் சொல்லுங் கேட்போம்!

ராமா.—டில்லிப்பட்டணத்திலே என்னமோ கும்பாபிஷேகம், இல்லே இல்லே பட்டாபிஷேகம் நடக்கப்போகிறதாமே. அதுக்கு நானும் அவளும் போப்போறோம்.

கிருஷ்.—(கிளுகிளுவென்று நகைத்துக்கொண்டு)ஓய், ஓய் என்னைக்கூட அழைத்துக் கொண்டுபோக மாட்டீராங்காணும், நான்கூட வருகிறேன் காணும். கொஞ்சமிரும். இந்தக் காபி ஆறிப்போகிறது, இதை சாப்பிட்டு விட்டு வருகிறேன் (காபியைக் குடித்தல்.)

ராமா.—என்ன பரியாஸம் பண்றீளே, அவ என்னைத் தொந்தரவுபண்ணிறு. அதுக்கோசரம் அவளை அழைச்சுக்கொண்டுபோய்க் காண்பிச்சூட்டு வருவோமன்னு போரேன். எனக்காக நான் ஒண்ணும் போகல்லே.

கிருஷ்.—போங்காணும் போம். அவளுக்காகப் போகவாவது, உமக்காகப்போகவாவது. உமக்கு வேறுவேலை யொன்றுமில்லையா யென்ன? நீர் உம்முடைய வைதீக விர்த்தியிலே மண்ணைப்போட்டுக்கொள்ளப் பார்க்கிறீரா என்ன? இதெல்லாம் உம்முடைய ஸம்ஸாரம்பண்ணுகிற கூத்துப்போலிருக்கிறது. நீராவது டில்லிக்குப் போகவாவது காணும், நான் போகவேணுமென்று பார்க்கிறேன் எனக்கே சரிப்படவில்லையே. பேசாமல் வீட்டுக்குப் போய் வேலையேதாவது இருந்தால் பாரும் போம்.

ராமா.—அதென்ன இப்படிச் சொல்லுகிறீளே. சங்கதியென்ன? விவரமாய்ச் சொன்னுன்னு தெரியும்?

கிருஷ்.—ஆனால் சுருக்கமாய்ச் சொல்லுகிறேன் கேளும். டில்லியென்பது பூர்வீகத்தில் இந்தியாவிற்கு மிக்கப் பிரசித்தமான முக்கிய பட்டணமாயிருந்தது. அது பங்காள ராஜதானியின் மத்தியில் இருக்கிறது. அதில் அநேக யுத்தங்கள்செய்து வெற்றிபெற்ற மொகலாய சக்கிரவர்த்திகள் பலர் இருந்து அரசாண்டு வந்தார்கள். இப்பொழுது இந்தியாவானது இங்கிலீஷ்காரர்கள் வசம் வந்த பின்பும் அந்தப்பட்டணத்தின் மகிமை குறையவில்லை. யென்று தெரிகின்றது. இப்பொழுது இங்கிலாந்தின் அரசனாகிய எட்வார்ட் துரையவர்கள் இந்தியாவுக்குச் சக்கிரவர்த்தியாகப் போவதால், அவரது முடி சூட்டுதலின் விபவங்களை டில்லியில் கொண்டாடுகிறார்கள். முடிசூட்டுதலுக்கு சக்கிரவர்த்தியே நேராக இந்தியாவுக்குவர சாத்தியமில்லாததினால் அவர் தமது சகோதரராகிய டியூக் ஆப்கான்னாட் என்பவரை அனுப்புகிறார். இவரும், ராஜப்பிரதிநிதியாகிய லார்ட் கர்ஸன் துரையவர்களும், இந்தியாவிலுள்ள ராஜாக்களும், நவாபுக்களும், மற்றுமுள்ள பெரியகனதனவான்களும் டில்லியில் வருகிற ஜனவரிமீ 1உ ஒன்றுசேர்ந்து பட்டாபிஷேக முடிசூட்டுதலைக் கொண்டாடப்போகிறார்கள்.

ராமா.—ஆனா யார் வேணா வேடிக்கை பாக்கப் போகலாமோ இல்லையோ?

கிருஷ்.—யார் வேணுமென்றாலும் போகலாமா! அங்கே இடம் ஏது காணும்? அவரவர்கள் அப்ளிகேஷன்போட்டு இடம் திட்டம்பண்ணி வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் காணும்.

ராமா.—ஆனா நாங்கூட அந்த அக்கிளிவேஷம் (அப்ளிகேஷன்) போட றேனே.

கிருஷ்.—அடெ நீர் என்ன வேஷம்போட்டாலும் முடியாதுகாணும்.

ராமா.—அது கடக்கு நீங்க சொல்லுங்கோ மேலெ காதாலெயானும் கேப்போம் (மெதுவாக) வீட்டுக்குப்போனா அவ என்ன சொல்றாளோ.

கிருஷ்.—இப்படி அங்கே வருபவர்கள் முன்னமே தங்கள் தங்கள் நிலைமைக்குத் தக்கபடி இருப்பதற்கு இடம் ஏற்பாடு செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அநேகர் தாங்கள் இருப்பதற்குக் கூடாரங்கள் அடித்துவைத்திருக்கும்படி ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். மிக்க செல்வவான்கள் இருக்க கட்டடங்கள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளில் முக்கியமானவை கவர்னர் ஜெனரல் இருக்கும் இடமும், டியூக் ஆப் கான்னட் இருக்கும் இடமுமாம். இந்த வீடுகள் கற்களால் கட்டப்பட்டு நமது தேசத்தில் உள்ள அநேகவிதமான சித்திர வேலைப்பாடுகளால் அலங்கரிக்கப்படுகின்றன.

அங்கே எல்லாவற்றிலும் முக்கியமான கட்டடம் ஆம்பிதியேடர் என்பது. இங்கேதான் ஜனவரிமீ 1வ காலையில் முடிசூட்டுதலைக் கொண்டாடுவதற்காக எல்லாரும் வந்து சேருவது. இது, நடுவில் சுமார் 600 அடி விஸ்தீரணத்தைச் சுற்றி சக்கரவடிவாகப் படிகள் அமைந்துள்ள ஓர் கட்டடம். இப்படிகளில் சுமார் ஆயிரம் ஜனங்கள் உட்காரலாம். அந்த நடுவிடத்தில் உயர்ந்த மேடையொன்று யெழுப்பப்பட்டிருக்கிறது. இந்தமேடையின்மேல் நின்றுகொண்டுதான் நமது ராஜப்பிரதிநிதியாகிய கர்ஸன்துரையவர்கள் சக்கிரவர்த்தியின் முடிசூட்டுதலைப்பற்றி பேசுவர். வேடிக்கை பார்க்கவந்த ஜனங்கள் ஜனவரிமீ 1வ காலை 10 மணிக்கு தங்கள் தங்கள் இடங்களில் உட்காரவேண்டியது. ராஜாக்களெல்லாம் 11-மணிக்கும், கவர்னர்களெல்லாம் 11—15-மணிக்கும், தங்கள் இடங்களில் உட்காருவார்கள்.

ராமா.—ஏ அப்பா! இங்கே நாம் எந்த மூலே!

கிருஷ்.—பிறகு, டியூக் ஆப்கானட்டும் அவர் மனைவியும் பலவித வாத்தியங்களுடனும் பரிவாரங்களுடனும் வந்தவுடன் கவர்னர் ஜெனரலும் வந்து தங்கள் இடத்தில் உட்காருவார்கள். அதன்பின்பு மேஜர் மாக்ஸ்வெல் (Major Maxwell) என்னும் முக்கிய தூதர். மற்று 12 தூதர்களுடனும் மிக்க ஆடம்பரத்துடன் வந்து சீமைத்துரைத்தனத்தாரிடமிருந்து வந்திருக்கும் ஏழாம் எட்வர்டு இந்தியாவுக்குச் சக்கிரவர்த்தியாக ஏற்படுத்தப்பட்ட விஷயமடங்கிய ப்ராக்ளமேஷன் (Proclamation) என்னும் அறிக்கைக் கட்டளையை வாசிப்பார். உடனே பலவிதமான வாத்திய கோஷங்களுடன் இங்கிலாந்துக்குரிய வெற்றிக்கொடியை யுயர்த்தி 101 பீரங்கி வெடி தீர்ப்பார்கள். பிறகு கர்ஸன்துரையவர்கள் அந்த மேடையின்மீதேறி நின்று சக்கிரவர்த்தியின் முடிசூட்டுதலைப்பற்றி பேசியானவுடன் அங்கே வந்திருக்

கும் ராஜாக்களெல்லாம் அம்மேடைக்குச் சமீபத்திற்போய் சக்கிரவர்த்திக்கும், டியூக் ஆப்கான்னுட்டுக்கும் கர்ஸன் துரை யவர்களுக்கும் வந்தனமளித்துப் பதில் மரியாதை பெற்றுக்கொண்டுத் திரும்புவார்கள். அதன் பின்பு நமது சக்கிரவர்த்தி நெடுங்காலம் வாழ்கவென்று எல்லாரும் கடவுளைத் தொழுதபிறகு அவரவர்கள் தங்கள் தங்கள் பரிவாரத்துடன் தாங்களிருக்கும் இடம்போய்ச் சேருவார்கள்.

ராமா.—அப்புறம்?

கிருஷ்.—அப்புறமென்ன எல்லாருந் தங்கள் இஷ்டர்களுடன் சேர்ந்து விருந்துண்டு களித்திருப்பார்கள்-

ராமா.—இப்படி எத்தனை நாள் இவர்கள் அங்கே யிருப்பார்கள் ?

கிருஷ்.—சுமார் பத்து அல்லது பதினைந்து நாளுக்குக் குறையாமல் இருப்பார்கள். ஒரு அரசனை மற்றொரு அரசன் அவன் இருப்பிடம்போய்க் காணுதல் இவர்களெல்லாம் டியூக் ஆப் கானுட்டையும், கவர்னர் ஜெனரலையும் காணுதல் இவற்றிற்கெல்லாம் பத்து நாளுக்குக் குறையாமற் செல்லும்.

ராமா.—நீங்க சொல்றத்தைப் பத்தா நானும் அவளும் போய் அந்த வேடிக்கையெல்லாம் பாத்துட்டு வரல்லாமன்னு தோண்றதே அவகிட்ட நாலு அஞ்சு ரூபா இருக்கு நான் வேறே ஒரு ரூபாய் வச்சிண்டு இருக்கேன். எல்லாஞ்சேத்தா இங்கேயிருந்து போரத்துக்கு மாத்திரம் வண்டிச் சத்தத்துக்குப் போராதா. அங்கே போனப்பரம் சாப்பாட்டுக்குப் பாத்துக்குவம், எத்தனையோ ராஜாக்கள் சமாராதனை பண்ணமாட்டாளா? அங்கேயிருந்து திரும்பி வரத்துக்கும் பணம் சம்பாதிக்க வழி இருக்கு. டிசம்பர்மீ" 29-ம் தேதி யன்னிக்கி அமாவாசை ஒன்னு வரது. அன்னிக்கி அங்கே எத்தனைபேர் தர்ப்பணம்பண்ணுவா. அவா எல்லாருக்கும் நான்போய்ப் பண்ணி வைக்கறேன். அங்கேவேறேஎந்தசாஸ்திரி வந்திருக்கப்போறுன்? பேருக்கு ஒரு ரூபா மேனிக்கிக் கொடுத்தாகூட எனக்கு எதேஷ்டமாச்சே!

கிருஷ்.—அதெல்லாமிருக்கட்டுங் காணும் ....ணும்பேருக்கும் சென்னப்பட்டணத்திலிருந்து டில்லிககுப் போகமாத்திரம் ரயில் சார்ஜ் முப்பத்தைந்து ரூபா ஆகிறதே அவ்வளவு பணத்துக்கு நீர் எங்கேகாணும் போவீர் ?

ராமா.—எத்தனை! முப்பத்தஞ்சி ரூபாயா!! போரும் போரும் என்னையும் அவளையும் வித்தாகூட முப்பத்தஞ்சி ரூபா கிடைக்காது. போரும் நான் ஆத்துக்குப் போயிட்டு வரேன். திரும்பிப் போகும்போது இத்தனை நாழி விணுப்பேசிவிட்டு ஆத்துக்குப்போனு அவ என்ன சொல்றுளோ.

கிருஷ்.—ஒன்றுஞ் சொல்லமாட்டாள். பயப்படாதேயும். நான் டில்லிக்குப் போகிறபோது உங்கள் இரண்டுபேரையும் கட்டாயம் அழைத்துக்கொண்டு போகிறதாகச் சொன்னேனென்று தைரியமாய்ச் சொல்லும்.

E. சுப்பிரமணியம்.

காரைக்காலம்மையார் சரித்திரம்.

தன்னரிய செயல்கண்டு தன்கணவன் றணந்தயலூர் சார்ந்துமாறு
நன்னலஞ் சேரொருமாதை நயந்து மணம்புரிந்தொழுகு நாளினோர்ந்து
மன்னரியகிளையோடு மவண்மேவியவன் றன்னை வணங்கக்கண்டு
பின்னரியதன் றநுவை நீக்கியருட் பேய்வடிவம் பிறங்க நின்று.

நின்று மரனமரைகலைக் கேகவுளம் வியந்து நனிசிறை சாரன்பி
னென்றுமவன் றாளிணைக்கே யிசைந்தபலபாமாலையினிதிற் சூட்டிக்
கன்று கிரமதினடந்து கைலைசெலப் பரனுமையோ டம்மையென்னுத்
துன்று மன்பி னப்பாவென் றருகணைந் தவம்மைபதஞ் சூடிவாழ்வாம்.

நீர்வளம் மலிந்து, நிலவளம் பொலிந்து குடிவளம் மிகுந்து விளங்கும் காரைக்கா லென்னும் பதியில் வாழும், நால்வகைக் குடிகளுள் மூன்றாவதாகிய, வைசியகுலத்தைச்சார்ந்த வணிகமாக்களுள், தலைவராயும், அளவு காண்டற்கரிய அறநூல்கள் கூறும் ஒழுக்கங்களிற் சிறிதும் தவறாது, மெய் பேசுதலையே ஒரு நல் விரதமாகக் கொண்டு ஒழுகிவந்த தனதத்த செட்டியாரென்பவர் ஒருவர் இருந்தார்.

அத் தனதத்த செட்டியாருக்கு, லட்சுமிதேவியே அவதாரஞ் செய்தது போல் ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தது. அக்குழந்தையை சீராட்டி ஊட்டி வளர்த்துவரும் நாளில், அக்குழந்தை தளர் நடையிட்டு நடக்கும் பருவத்திலேயே, சிவபெருமானிடத்து தமக்கு பக்தியிருப்பதை வெளிப்படுத்தும்படி அன்பு பொருந்திய மொழிகளைப் பயின்றுவந்தது. அக்காலையில் தனதத்த செட்டியார், ஆண்டுதோறும் செய்யவேண்டிய சடங்குகளையெல்லாம் தம் உறவின முறையார், களிகூரும்படி செய்து, அக்குழந்தைக்கு புனிதவதியார் என்னுந் திருநாமமிட்டு வளர்த்துவர, சிவபெருமானிடத்துள்ள அன்பைப்பா[illegible] சிறந்தவர்களாய் புனிதவதியார் வளர்ந்து வந்தார்கள். அக்காலத்திலேயே தமது இல்லத்துக்கு [illegible] அடியார்கள் வருவார்களானால், அவர்களைப் பரிவாய் உபசரிப்பதும், அவர்களுக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளைப் புரிவதும், விளையாடும் நேரங்களில் சிவபெருமானிடத்து அன்புபொருந்திய வார்த்தைகளைப் பேசுவதுமாயிருந்து, தமது மங்கைப் பருவத்தை யடைந்தார்கள். அப்போது நாகப்பட்டினத்தில் வசித்துவந்த நிதிபதி செட்டியார் என்பவர் ஒருவர், தமது குமாரனாகிய பரமதத்த செட்டியாருக்கு மணஞ்செய்யக் கருதி, காரைக்காலில் வசிக்கும் தனதத்த செட்டியார் கிரகத்திற்கு புனிதவதியாரை மணம் பேசும்படி தமது பந்துக்களில் அறிவுடையார்களான சில முதியோரை அனுப்பினர், வந்த அம் முதியோர் தனதத்த செட்டியாரைக் கண்டு, நாகப்பட்டினத்தில் வாழும் நிதிபதி செட்டியார் மகனாகிய பரமதத்த செட்டியாருக்கு உமது அருந்

குமாரத்தியாகிய புனிதவதியாரை, நமது குலமுறைப்படி விவாகம் செய்து கொடுக்க ஒருப்படுகின்றீரா வென்று கேட்டார்கள்.

அதனைக்கேட்ட தனதத்த செட்டியார், அவர்களுடைய வரன்முறைகளை நன்றாய் விசாரித்தறிந்து அப்படியே தமது புத்திரியாகிய புனிதவதியாரை விவாகஞ் செய்துகொடுப்பதாக ஒத்துக்கொண்டார். உடனே முதியோர்கள் நாகப்பட்டினஞ் சென்று, தனதத்த செட்டியார் விவாகத்துக்கு ஒத்துக்கொண்டதை நிதிபதி செட்டியாருக்கு அறிவித்தார்கள். அதனையறிந்த நிதி பதி செட்டியார், விவாகத்துக்கு வேண்டிய காரியங்களை முடித்துக்கொண்டு, விவாக நாளைக் குறிப்பிட்டு தனதத்த செட்டியாருக்கு மணவோலை யெழுதிவிட்டு, விவாக நாள் சமீபித்திருக்கும்போது, பரமதத்த செட்டியாருக்கு மண அலங்காரஞ்செய்து, மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்க தமது பந்துக்களுடன் காரைக்கால் பட்டினம் வந்து சேர்ந்தார். தனதத்த செட்டியார் மணவோலையில் குறிப்பிட்ட நாளில் தமது அருங் குமாரத்தியாகிய புனிதவதியாரை அக்கினிசாட்சியாக பரமதத்த செட்டியாருக்கு, பந்துக்கள் யாவரும் களிக்கும்படி பாணிக்கிரகணஞ் செய்துகொடுத்தார். கலியாண காரியங்கள் யாவும் செவ்வனே முடிந்தபிறகு, தங்கள் குலத்துக்கு புனிதவதியார் அருமையான ஒரே புத்திரியாகையால், அந்தம்மாளை நாகப்பட்டினத்துக்கு மணமகனுடன் அனுப்ப இசையாதவராய், தமது அருங் குமாரத்தியும், மருமகனும் வசிப்பதற்கு தமது கிரகத்தின் பக்கத்திலேயே ஒரு மாளிகை யமைத்து, அதில் மகளையும், மருமகனையும் குடிவைத்தார். அதன்பிறகு தனது மருமகப்பிள்ளையாகிய பரமதத்த செட்டியாருக்கு வேண்டிய சீதனங்களைக் கொடுத்தார். பரமதத்த செட்டியார் அதைக்கொண்டு தமது மனையின் வளப்பத்தை வாணிபத்தாற் பெருக்கிவரத் தொடங்கினர்.

இவ்விதமாக எமது புனிதவதியார் தமது கணவருடன் இல்லற தருமத்தை நடத்திக்கொண்டு, சிவபெருமானுடைய அடியவர்கள் எவராவது தமது கிரகத்திற்கு வருவார்களானால், அவர்களுக்கு நல் வார்த்தைகள் கூறி, அமுதிட்டு உபசரித்து வருவார்களாயினர். இப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் பரமதத்த செட்டியாரைக் காணவந்த ஒரு வர்த்தகன் அதிமதுரமான இரண்டு மாம் பழங்கள் கொண்டுவந்து கொடுத்தான். அவைகளை அவர் வாங்கி தமது வேலைக்காரனிடம் கொடுத்து கிரகத்தில் கொடுத்துவிட்டு வரும்படி கட்டளையிட்டார். அவன் அவைகளை புனிதவதியாரிடம் கொண்டுவந்து சேர்த்தான். அவைகளை எமது புனிதவதியர் வாங்கி வைத்திருக்குங் காலத்தில், ஒரு சிவனடியார் அதிக பசியுடன் கிரகத்துக்கு வந்தார். அவரைக் கண்டவுடன் எமது புனிதவதியார் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ் செய்து, இனிய உபசார வார்த்தைகள் கூறி, அவர் அதிக பசியாயிருப்பதை யறிந்து, அவரை உபசாரமாக ஆசனத்தின்மீதுட்காரவைத்து, இலையில்

சாதம் வட்டித்து, அப்போது பதார்த்தம் ஒன்றும் இல்லாமை கண்டு, தமது கணவனார் அனுப்பிய மாம்பழங்களில் ஒன்றை வைத்து, அவரைச் சாப்பிடும்படி செய்து உபசரித்து அனுப்பிவிட்டார்கள்.

சிவனடியார் இவ்விதம் அமுதருந்திபோனபிறகு, மத்தியானகாலத்தில் தமது கணவனார் வந்து, குளித்து பூசை முதலானவைகளை முடித்து, போஜனத்துக்கு வந்தார். உடனே கணவனாருக்கு செய்யவேண்டிய உபசாரங்களையெல்லாம் செய்து, பரிகலந்திருத்தி, அன்னமளித்து, கறியமுதுகளையெல்லாம் படைத்து, சிவனடியாருக்கு வைத்த ஒரு பழம் போக மற்றொரு பழத்தை தமது கணவனாருக்கு கொண்டுவந்து வைத்து முறைப்படி ஊட்டுவாராயினர்கள். பரமதத்த செட்டியார் அப்பழத்தைப் புசித்துவிட்டு, அது மிகவும் மதுரமாயிருந்தமையால், மற்றொரு கனியையும் கொண்டுவந்து கொடுக்கும்படி கேட்டார்.

இதைக்கேட்ட எமது புனிதவதியார், மற்றொருபழத்தையும் கொண்டுவரப் போகிறவர்கள்போல் உள்ளே சென்று, ஆபத்துக்காலத்தில் உதவி புரியும் சிவபெருமானுடைய திருவடித்தாமரைகளை மனத்துட் கொண்டு பிரார்த்திக்க, அவருடைய அருளால் எமது புனிதவதியார் கையில் அதி மதுரமான மாங்கனியொன்று வந்தது. அதைக் கொண்டுபோய் தமது கணவனாருக்கு படைத்தார்கள். அதைச் சாப்பிட்ட பரமதத்த செட்டியார், முன்னிலும் அதிக மதுரமாயிருந்ததைக் கண்டு, இது நான் முன் அனுப்பின மாங்கனியன்று. இது மூவுலகங்களிலும் அகப்படாதது போன்ற மதுரமாயிருக்கின்றது. இது வந்தவிதம் என்னவென்று கேட்டார். அதற்கு எமது புனிதவதியார், சிவபெருமான் அடியார்களுக்கு அருளுந் திறமையை வெளிப்படுத்தக்கூடாதென்று, அதனை சொல்லாதவராயும், கணவரிடம் உண்மை கூறுதலன்றி பொய்கூறுவது கற்புடைமை யாகாதென்றும் நினைந்தவராய் அஞ்சி நின்று, நடந்ததை நடந்தபடி சொல்லிவிடுவதே கற்புடைமைக்கு அழகென்று நினைந்து, நடந்த விருத்தாந்தங்களை யொன்றும் ஒளியாமல் கணவனாரிடம் சொல்லிவிட்டார்கள். அதைக் கேள்வியுற்ற பரமதத்தசெட்டியார், இக்கனி பரமசிவனுடைய அருளால் கிடைத்தது உண்மையாயிருக்குமானால், அதைப்போலொத்த கனி இன்னொன்று வரப்பெற்று தருவாயாக வென்று கேட்டார். எமது புனிதவதியார் அவ்விடம் விட்டகன்றுபோய் பரமசிவனுடைய திருவடிகளை மனதிற் றியானித்து, தேவரீர் இன்னொரு கனி யருளிச்செய்யா திருப்பீரேல் எனது கணவனாரிடம் என்னுடைய வார்த்தை பொய்யாய்ப் போய்விடுமென்று குறையிரந்து வேண்டித் துதிக்க, திருவருளால் அதைப்போன்ற வேறொரு கனி தமதுகையில் வந்திருக்க, அதிக சந்தோஷ முடையவர்களாய், அதைக் கொண்டுபோய் தமது கணவனாரிடம் கொடுத்தார்கள். அக்கனியை பரமதத்தசெட்டியார் அதிக அதிசயத்துடன் கையில்வாங்கினர். உடனே கையில்

இருந்த அக்கனி மறைந்துபோனதைக் கண்ட அப்பரமதத்த செட்டியார், நீக்குதற்குக் கூடாத அதிக பயங்கொண்டு, மனக்கலக்க மடைந்து, எமது புனிதவதியாரை தெய்வமாது என்று நினைந்து, அவர்களை விட்டுப்பிரிந்து போய்விட வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் இல்லற தர்மத்தை நடத்திக் கொண்டு வந்தார். அதே எண்ணமாக விருந்த பரமதத்தசெட்டியார், கடல் யாத்திரை சென்று திரவியத்தை சம்பாதிக்க வேண்டுமென்கிற எண்ணங் கொண்டு, அக்கடல் யாத்திரைக்கு வேண்டிய மரக்கலமொன்றை சமைப்பித்து, அதில் வேண்டிய பொருள்களை யெல்லாம் சித்தம்செய்து ஏற்றிக்கொண்டு கப்பல் ஆட்களுடன் கடல் யாத்திரை செய்யப் புறப்பட்டார். பிறகு தான் குறித்த தேசம்போய்ச் சேர்ந்து, அங்கு சிலநாள் வியாபாரஞ் செய்து, திரண்ட திரவியத்தை சேர்த்துக்கொண்டு, அங்கிருந்து புறப்பட்டு பாண்டி நாட்டிலுள்ள ஒரு பட்டினம் வந்து சேர்ந்தார். அங்கு சிலகாலம் வர்த்தகஞ் செய்துகொண்டிருந்து, அதிக திரவியத்தைச் சம்பாதித்து, அப்பட்டினத்திலுள்ள ஒரு வணிகனுடைய குமாரத்தியை மணம் புரிந்துகொண்டார். அங்கு பரமதத்தசெட்டியார் தாம் புதிதாக மணம் புரிந்துகொண்ட காதலியுடன், எமது புனிதவதியாரை விட்டுவந்த சங்கதியை ஒருவருக்குந் தெரிவிக்காமல் வாழ்ந்துவரும் நாளில் அங்கு தமக்கு ஒரு பெண்குழந்தை பிறந்தது. அப்பெண் குழந்தைக்குதான் முன்தெய்வமாது என்று நினைத்து, உடன்வசிக்கப்பயந்து நீத்துவந்த புனிதவதியாரையேவழிபடுங் குலத்தினர்களாகதாம் ஆகவேண்டு மென்கின்ற எண்ணமுடையவராய் புனிதவதியார் என்கின்ற திரு நாமத்தையே யிட்டார்.

இவ்விதம் பரமதத்தசெட்டியார் இவ்விடத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் நாளில், காரைக்காலில், வர்த்தக நிமித்தமாகப் போயிருக்கிற தமது கணவனரை, எமது புனிதவதியார் இரவும் பகலும் இடையறாது சிந்தித்துக் கொண்டு, இல்லற தருமத்தை வழுவற நடத்திக்கொண்டு, சிவனடியார்களை முன்போல் உபசரித்து, அவர்களுக்கு வேண்டியதை உதவிபுரிந்து வந்தார்கள். இவ்வண்ணம் எமது புனிதவதியார் காரைக்காற் பதியில் வசித்துக் கொண்டு வரும்நாளில், வர்த்தக நிமித்தமாக கப்பல்யாத்திரைபோன பரமதத்த செட்டியார் பாண்டி நாட்டின் ஓர் பட்டணத்தில், அதிக திரவியத்தை சம்பாதித்துக் கொண்டு,சௌக்கியமாக வாழ்ந்து வருகிறாரென்று சொல்ல புனிதவதியாருடைய சுற்றத்தார்கள் கேள்வியுற்றார்கள். அதைக் கேள்வியுற்ற சுற்றத்தார்கள், தம்மில் சிலரை அப் பட்டணத்திற்கு அனுப்பினார்கள்; அவர்கள் அவ்விடம் போய் அவருடைய நிலைமையை யறிந்துவந்த பிறகு, வருத்தமுடையவர்களாய், தம்முடைய குலக்கொடிபோன்ற புனிதவதியாரை இட்டுக்கொண்டுபோய் அவரிடத்தில் விட்டுவிடுவது நலமென்று யோசித்தார்கள்.

அந்த யோசனையே நலமென்று யாவரும் ஒருப்பட்ட பிறகு, எமது புனிதவதியாரை, தாமரைப் பீடத்தில் வசிக்கும் ஒப்பற்ற திருமகள்போல,

மாணிக்கங்கள் பதித்த பல்லக்கிலேற்றி, சிலதினங்களாக யாத்திரைசெய்து, பாண்டி நாட்டை யடைந்து, பரமதத்தசெட்டியார் வசிக்கும் பட்டணம் வந்துசேர்ந்து, தாங்கள் புனிதவதியாரை அழைத்துக்கொண்டு வந்திருக்கும் சங்கதியை, பரமதத்தசெட்டியா ரிடம்போய் தெரிவிக்கும்படி சிலரை அனுப்பினார்கள். இதைக் கேள்வியுற்ற பரமதத்தசெட்டியார், மனதில் மிகுந்த அச்சமுடையவராய், தாம் அவ்விடத்தில் புதிதாக மணஞ் செய்துகொண்ட பத்தினியையும், குமாரத்தியையும் அழைத்துக்கொண்டுபுனிதவதியார்வந்து தங்கியிருக்கு மிடத்திற்குவந்து, தாமும், தமது மனைவியும், குழந்தையும், எமது புனிதவதியாருடைய காலில் வீழ்ந்து, "உங்களுடைய அருளினால் இவ்விடத்தில் நான் சுகமாக வாழ்ந்துகொண்டு இருக்கிறேன். இந்தக் குழந்தைக்கு உங்களுடைய திரு நாமத்தை வைத்திருக்கிறேனென்று" கூறி சாஷ்டாங்கமாக வணங்கினர்.

தமது கணவனார் தம்மை வணங்கக் கண்ட எமது புனிதவதியார் அச்சத்தோடு தமது சுற்றத்தார் பக்கத்தில் ஒதுங்கி நின்றுகொண் டிருக்கும்போது, அதைக் கண்ட சுற்றத்தார்கள் வெட்கமடைந்து பரமதத்தசெட்டியாரைநோக்கி, உம்முடைய மனைவியாரை நீர் வணங்குவது என்னகாரணமென்று கேட்டார்கள். அப்படிகேட்ட சுற்றத்தார்களை பரமதத்தசெட்டியார் பார்த்து, "இந்தம்மாள் நம்மைப்போல மானிடப் பிறப்பின ரல்லர். தெய்வப்பிறப்பா யிருப்பதை நானறிந்து, இந்தம்மாளைப் பிரிந்துவந்த பிறகு, எனக்குப் பிறந்த இப்பெண் குழந்தைக்கு இந்தம்மாளுடைய திரு நாமத்தையிட்டு வளர்த்து வருகிறேனாகையால் நான் தெய்வமாக வணங்கினேன் நீங்களும் வணங்குங்களென்று" கூறினர். இதனைக்கேட்ட சுற்றத்தார்கள் யாவரும் இதென்ன அதிசயமென்று பிரமித்து நின்றுகொண் டிருந்தார்கள். எமது புனிதவதியார் பரமதத்தசெட்டியார் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டு, நீண்ட சடாமகுடத்தையுடைய சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை மனதிற் தியானஞ்செய்து, பொருந்திய திருவுள்ளக் குறிப்பினை , அதிக அறிவுடையவர்களாய் பின்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினார்கள். "இப்பரமதத்தசெட்டியார் மனதிற்கொண்ட எண்ணம் இவ்வாறு யிருந்தது. இது வரையில் இவர் பொருட்டு நான் தாங்கியிருந்த, அழகு வசிப்பதற் கிடமாகிய மாமிசத்தாலாகிய சுமையை நீக்கி, உம்முடைய கைலைமலையில வசிக்கும் சிவகணங்கள் வணங்கும் பேய்வடிவம் அடியாளுக்கு அருள்செய்ய வேண்டுமென்று" சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை வணங்கி நின்றார்கள். அப்பொழுதே எமது சிவபெருமானுடைய அருளால், தாம் வேண்டியபடி பெற்றுக்கொள்ளும் அன்பையுடைய எமது புனிதவதி யம்மையார், மாமிசத்தாலாகிய அழகையெல்லாம் உதறிவிட்டு, எலும்புடம்பாக, விண்ணுலகமும் மண்ணுலகமுமாகிய எல்லா உலகங்களும் வணங்கும்படியான பேய்வடிவத்தை யடைந்தார்கள். அப்பொழுது தேவர்கள் யாவரும் ஆகாயத்திலிருந்து

மழைபோல மலர்களை வாரி யிறைத்தார்கள். தேவதுந்துபி வாத்தியமானது உலகமெங்கும் கேட்கும்படி சப்தித்தது. தேவர்களும், முனிவர்களும் சந்தோஷித்துக் கொண்டாடினார்கள். சுற்றியிருந்த சுற்றத்தார்கள் யாவரும் பயந்து வணங்கி தங்கள் தங்களிடங்களுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

தசையுடம்பைப் போக்கி எலும்புடம்பாய் நின்ற எமது அம்மையாருக்கு, அப்பொழுது உண்டான சிவஞானத்தின் மிகுதியினால், உமாதேவியாருடைய நாயகராகிய சிவபெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளை என்றும் துதித்துக் கொண்டிருக்கும், சிவகணங்களுள் நானும் ஒன்றாய்விட்டேனென்று "அற்புதத்திருவந்தாதி" என்கிற ஒரு அந்தாதிப்பிரபந்தத்தைப் பாடி முடித்தார்கள். மறுபடி எமது அம்மையார் "திருவிரட்டைமணிமாலை" என்ற அந்தாதியைப் பாடி சிவபெருமான் எழுந்தருளி யிருக்கும் கைலாசமலைக்கு செல்லவேண்டு மென்ற எண்ணமானது தமக்கு உண்டாக, அவ்வெண்ணத்துடன் சிலகாலம் உலகில் சஞ்சரித்துக்கொண் டிருந்தார்கள். எமது அம்மையார்கொண்ட வடிவத்தைக்கண்ட யாவரும் பயந்து அப்புறம்போய் விடுவார்கள். பிறகு எமது அம்மையார், வடக்குதிசையிலுள்ள தேசங்களையெல்லாம், மனவேகத்தினும் அதிகவேகமாய்க், கடந்து சென்று, கைலாசமலையை யடைந்து, இங்கு நாம் பாதத்தினால் நடந்து செல்வது தகாதென்று கருதி, தமது தலையினால் நடந்து சென்றார்கள்.

இவ்விதம் எமது அம்மையார், தலையினால் நடந்து கைலாசமலையின் மீதேறிச் செல்லும்போது, சிவபெருமானுடைய இடதுபாகத்தில் வீற்றிருந்தருளும் உமாதேவியார் எமது அம்மையாரைக்கண்டு, அதிசயமுடையவர்களாய், தமது கணவனாராகிய சிவபெருமானை நோக்கி "எம்பெருமானே! தலையினால் நடந்து இங்குவரப்பட்ட எலும்புடம்பின் அன்பு என்ன" வென்று கேட்டார்கள். அதற்கு சிவபெருமான் "தலையால் நடந்து வரப்பட்டவள் நம்மை வழிபடும் புனிதவதி யம்மையார். இவ்வுருவத்தையும் என்னிடம் விரும்பிப் பெற்றுக்கொண்டாள்" என்று கூறி எமது அம்மையார் சமீபமாக வந்துவிட்டதைப் பார்த்து அம்மையே யென்று உலகமெல்லாம் பிழைக்கும்படி அழைத்தருளினார். உடனே எமது அம்மையார் அப்பாவென்று சமீபத்திற் சென்று, தாமரை மலர்போன்ற பாதங்களில் சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து வணங்கி எழுந்தார்கள். அவ்விதம் எழுந்து நின்ற எமது அம்மையாரை சிவபெருமான் பார்த்து" "இக்கைலைமலையில் நீ விரும்பிவந்தது என்னவென்று" கேட்க, எமது அம்மையார் வணங்கிசொல்லத் தொடங்கினார்கள். எமது அம்மையார் முதலில் அழியாத இன்பத்தை யுண்டாக்கும் அன்பைக்கேட்டு பின்னும், உலகத்தில் ஜெனனம் உண்டாகா திருக்கவேண்டும். வினைவசத்தால் மறுபடியும் 'உலகத்தில் பிறப்பதாயிருந்தால், தேவரீரை எப்போதும் தியானஞ் செய்துகொண் டிருக்கவேண்டும். இன்னும் தேவரீர் ஆனந்த நிருத்தம் செய்யும்போது, நான் பாடிக்கொண்டு உம்முடைய திரு

வடியின் கீழ் இருக்கவேண்டு மென்றூவம் கேட்டுக் கொண்டார்கள், சிவபெருமான் கேட்ட வண்ணமே வரங்களையும் கொடுத்து, எமது அம்மையாரை நோக்கி, "தெற்கு திசையிலிருக்கும் திருவாலங்காட்டிற்கு நீசென்று, நாம் ஆடும் ஆட்டத்தைக் கண்டு ஆநந்தமடைந்து, நம்மை எப்போதும் பாடிக் கொண் டிருப்பாயென்று" அருள்புரிந்தார். அதனைக்கேட்ட எமது அம்மையார் சிவபெருமானிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு, திருவாலங்காட்டுக்கு முன்போல தலையினாலேயே நடந்துவந்து சேர்ந்தார்கள். அங்குவந்து சேர்ந்த எமது அம்மையார், அவ்விடத்தில் சிவபெருமான், அண்டம் வரைக்கும் தமது பாதத்தைத் தூக்கி நடனஞ்செய்கின்ற திருக்கோலத்தை தெரிசனை செய்யும்போது, தமக்குள் எழுந்த அன்பின் மிகுதியினால், சிவபெருமான் மீது "மூத்ததிருப்பதிகம்" என்ற திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளி ஊர்த்தத் தாண்டவத்தைத் துதித்திருக்கும் நாளில், மேலும் மேலும் உண்டான அன்பின் மிகுதியினால் பல திருப்பதிகங்களைக் கட்டளையிட்டு, என்றும் சிவபெருமானுடைய ஆநந்தத் தாண்டவத்தை தெரிசித்துக்கொண் டிருக்கும் பேறு பெற்று வாழ்ந்துகொண் டிருக்கின்றார்கள். இந்த அம்மையாருக்குத்தான் "காரைக்காலம்மையார்" என காரணநாமம்வழங்கிவருகிறது. அந்தம்மாள் அறுபத்துமூன்று அடியவர்களுள் ஒருவராக எண்ணப்பட்டுள்ளவர்கள்.

மாதர் மனோரஞ்சனி வாழ்த்து.

அகவல்.

பொன்னமர் மார்பன் புகழ்செறி யனந்தன்
தனாற் றாங்குமித் தரணியிலுள்ள
எப்பெருந் தேசமு மிதற்கிணையல வெனச்
செப்புதற் கொளிருமிப் பரதகண்டத் தினை
நற்பெய ரிந்திய நாடென நவின்று
பொற்புறப் பகுத்ததன் பொன்போ லிலங்கு
மிராசதானிக ளெனப்படு மூன்ற னுட்
சென்னையின் மிக்க செழிப்புடன் விளங்கும்
பல்வகை நகர்க்கொரு பளிங்குபோற் காணுஞ்
சென்னைமா நகரிற் சிறந்தினி தொளிரு
மல்லிக் கேணியெ னம்மையாற் பிறந்து
நற்குடிபிறந்த நல்லிராமசாமிப் பேர்
பெற்றவ னன்பாற் பேணி வளர்த்தலின்
கற்புடை மகளிர்போற் கவின்பெற விளங்கி

வயதொரு மூன்றும் வளர்ந்தனை யாதலின்
இம்மூன்று வருடமுஞ் செம்மையாய் நீசென்
றேந்துவார் கையி னிளமக வென்னத்
தளர்நடை யிட்டுக் குதலை பயின்று
அன்னவர்க் கினிதா யறிவினைப் பெருக்கி
நின்னுடை யாற்றலாநிலைபெறுவித் தனை
யஃதொரு பாலி னமைந்தது கிடப்பவும்
நின்னைப் போற்றி நேர்மையாய் வளர்க்கும்
மதிபர் தாம் வேண்டு மரும்பொரு ளனைத்தையு
மித்தகி யினி லளித்துத் தளராமே
பொற்புடை மகளிர்கள்புகழ்ந் துணையேற்று
வாசித் துன்னரு மாட்சியை யுவக்க
நின்னரு மாகந் தன்னிலே விஷயக்
கலன்பல பூண்டு களிப்புட னுலாவி
பூரணமாக நின் னுயுளைப் பெருக்கி நீ
வளர்ந் திவ்வுலகில் வளம்பெற வாழ்கவே.

T. முத்துராமபிள்ளை.

* ஒரு கடும் பரீக்ஷை.

காயும் எண்ணெயில் கையை யிடுதல்.

ஒருநாள் மாலைப்பொழுதில் கிராமதேவதை கோவிலில் பெரிய கூட்டம் ஒன்று கூடியிருந்தது. அங்கு கூச்சலே கொண்டாட்டமாக இருந்தது. அப்போது தேரும் இல்லை, திருநாளுமில்லை. ஆனால் என்னத்திற்காக கூட்டம் கூடியிருக்கலாம் என்று ஒருவன் ஆலோசிக்கக்கூடும். சிறிதுநேரம் பொறுத்தால் சங்கதியெல்லாம் வெள்ளிடை மலைபோல் தெள்ளிதிற் புலப்படும். கூட்டமோ அசாத்தியம். சிலர் பக்கங்களில் திரிந்துகொண்டிருந்தார்கள். வேறு சிலர் முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒழுங்கென்பதே யில்லாமலிருந்தது. ஏழை, சாவுகார், சிறியோர், பெரியோர், பிராமணர், சூத்திரர் ஆகிய எவ்விதஜாதியாரும் ஒருவர்மே லொருவர் வித்தியாசமில்லாமல் இடித்துக்கொண்டு தங்கள் தங்கள் இஷ்டப்படி வேடிக்கையாயிருந்தார்கள். சில தாய்மார்கள் தங்கள் மேனியைச் சிங்காரித்துக் கொண்டு தங்கள் குழந்தைகளையும் சிங்காரித்து தங்களுடன் அழைத்து வந்திருந்தார்கள். ஜாதிபேதமில்லாமல் எல்லா வருணத்தாரும் இச்சமயத்தில் ஒன்றுசேர்ந்திருந்தார்கள். விதவைகளும் கூட தங்கள் வெள்ளை உடையோடு வெளிவந்தார்கள். இவையெல்லாம் பார்ப்பதற்கு வெகு விநோதமாகவேயிருந்தது. கூட்டம் இருக்க இருக்க அதிகரித்துக்கொண்டே வந்தது. இக்கூட்டத்தில் ஒரு முக்கிய அம்சம் என்னவெனில், ஒரு ஆண் பிள்ளையின் முகமாவது காணப்படாமையே. கூட்டத்திலிருந்த பலரும் காளிகோவிலுக்குட் போகத் தலைப்பட்டார்கள். உடனே உள்ளிடத்திலும் அதிக நெருக்கமாயிற்று.

* Translated from the Indian Ladies, Magazine.

உள்ளே நடக்கப்போகும் விஷயத்தைப்பற்றிக் கூறுமுன் வெளியே நடந்த ஒரு சங்கதியைப்பற்றிச் சிறிது கூறுவாம்.

சில பெண்கள் சேர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்த இடத்திற்கு ஒரு விதவை வந்து சேர்ந்தனள். சேர்ந்ததும்,

வந்தவள்:—(அருகிலிருந்தவளை நோக்கி) இன்று இவ்விடம் இவ்வளவு கூட்டம் கூடவேண்டிய காரணமென்னே? நான் காளியம்மனைத் தொழ வேண்டி ஈண்டுற்றேன். இக்கூட்டம் என்னை உள்ளே போகவிடாது போலிருக்கிறதே.

அங்கிருந்த ஒருமாது:—உனக்குச் சங்கதி யொன்றும் தெரியாதா? கிராமம் முற்றும் விஷயம் பரவியிருக்கும் என்றல்லவோ நான் எண்ணினேன். ஒருசமயம் நீ வேறு இடத்திலிருந்து வருகிறாயோ, என்னவோ?

வந்தவள்:—உண்மையை உடனே யறிந்தாய். நீ வெகு சமர்த்திதான். நான் அயலூர்.

ஒருமாது:—நல்லது நீ இங்குவந்து அரைவிநாடியா யிருந்தாலும், இவ் விஷயத்தைக் கட்டாயம் அறிந்திருக்கவேண்டியது.

மற்றொருமாது:—(இதுவரையும் வந்தவளுடன் பேசிக்கொண்டிருந்த மாதைப் பார்த்து) என்ன ருக்குமணி நீ யாருடன் பேசுகின்றாய் என்பதை எண்ணவில்லை போலிருக்கிறது. அவள் கிருஷ்ணசாஸ்திரியாரின் சகோதரியாக்கும். அவளுடன் ஒன்றும் வேடிக்கை பேசவேண்டாம். இதைக் கேட்டவுடன் ருக்குமணி சற்று மனம் வருந்தினாள். அடுத்த கிராமத்திலிருந்த ஒரு பெரிய மிராசுதாரின் மனைவியாதலால் கிருஷ்ணசாஸ்திரியாரின் சகோதரி மிகவும் கண்ணியமுள்ளவள்.

ருக்குமணி:—நான் ஏதாவது கொஞ்சம் கோரமாகப் பேசியிருந்தால் மன்னிக்கவேண்டுகின்றேன். இவ்வூரிலிருக்கும் கோபாலன், ஹரிஹரன் என்னும் இருவரும் உமக்குத் தெரியுமோ?

சாஸ்திரிசகோதரி:—யார்? நாராயண சாஸ்திரிகள் குமாரர்களா?

ருக்குமணி:—ஆம் அவர்கள்தான்; கோபாலய்யருக்குச் சுமார் 30-வயதிருக்கும். அவர் மனைவி சுந்தரி. ஹரிஹரனுக்குச் சுமார் 25 வயதிருக்கும். அவன் மனைவி ஜானகி. இவ்விரு பெண்களுக்குள் ஒற்றுமை யில்லையென்பதும், அதற்குக் காரணம் ஜானகியே யென்பதும் உமக்குத் தெரியுமென்றெண்ணுகிறேன். ஹரிஹரன் வாசிப்பின் பொருட்டு 200-மைல் தூரத்திலிருக்கிறபடியால் தன் மனைவியின் துர்க்குணத்தை யறியாதவனாயிருக்கிறான். ஒரு மாதத்திற்குமுன் வேற்றூரில் வேலையிருந்தபடியால் கோபலய்யர் வீட்டுக்காரியங்களை ஓர்ப்படிமார்கள் சரிப்படுத்திக்கொள்வார்களென்றெண்ணிப் போய்விட்டார். பின்னர் ஜானகி செய்த சமாசாரம் தெரியுமா?

சா-சகோ:—(ருக்குமணியின் தீய எண்ணங்களை யுன்னி தனக்குள்ளேயே சிரித்துக்கொண்டு) எனக்கொன்றும் தெரியாதே, அதென்ன?

ருக்குமணி:—உமக்குத் தெரியாமலிருப்பது ஆச்சரியமல்ல. சங்கதி இப்படியிருக்குமென்று நானும் கூட முதலில் எண்ணவேயில்லை. சிலநாட்களுக்கு

முன் சுந்தரியின் மூக்குத் தளுக்கு ஒன்று காணாமற்போய்விட்டது. ஜானகி அதைப்பற்றி தனக்கு ஒன்றும் தெரியாதென்றாள். கடைசியில் அந்தத் தளுக்கு ஜானகியின் கைப்பெட்டியில் காணப்பட்டது. பின்னும் ஜானகி, தான் குற்றவாளி யல்லவென்றனள். தன் புருஷனும் மைத்துனனும் ஊரில் இல்லாத காரணத்தால் இச்சமாசாரத்தை ஊராருக்கு அறிவித்து, அவர்களைக்கொண்டு எல்லோருடைய முன்னிலையில் ஜானகியின்குற்றத்தைக் கடும் பரீக்ஷையால் அறியவேண்டுமென் றெண்ணினாள். அவ்வாறு அறிவதற்காகவே எல்லோரும் இங்கு கூடியிருக்கின்றார்கள். ஜானகியின் வெண்மையான கைகள் இன்னும் சிறிதுநேரத்தில் சூடுண்டு வீங்குவதைப் பார்க்க விரும்பும்பக்ஷத்தில் கோவிலுக்குள் என்னுடன் வரலாம். இதோ அவர்களெல்லாம் அங்கு வருவார்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டே ருக்குமணி கூட்டத்தினுள் நெருக்கிக்கொண்டு கோவிலுக்குள் சென்றாள். இதையெல்லாம் கேட்ட கிருஷ்ணசாஸ்திரியின் சகோதரிக்கு மனம் சகிக்கவில்லை. இக்கொடிய பரீக்ஷைக்கு ஜானகியை ஆளாக்குவது நியாயமன்றென்றே அவள் எண்ணினாள். இக்கடும் பரீக்ஷையைத் தடுக்கமுடியுமானால் தடுத்திருப்பாள். ஆனால் அந்த சமயத்தில் அதை தடுக்கமுடியாமலிருந்தது. ஆயினும் தன்னால் கூடிய சகாயம் ஜானகிக்குச் செய்யலாமென்று நெருக்கத்தில் தள்ளிக்கொண்டு கோவிலுக்குள் சென்றனள். அங்கு சுமார் 5, 6 பேர் நிற்பதற்குத் தகுதியான இடம் காலியாக இருந்தது. கிருஷ்ணசாஸ்திரியாரின் சகோதரி உள்ளே சென்றதும் பின்னாலேயே இரண்டு ஸ்திரீகளும் ஒரு குழந்தையும் சென்று காலியிடத்தில் நின்றார்கள். அவ்விருவரும் சுந்தரியும் ஜானகியும்; குழந்தை ஜானகியின் புத்திரன். அச்சமயத்தில் சுந்தரிக்கு அளவில்லா ஆநந்தமாயிருந்தது. ஜானகி வெகுவாய் நாணினவளாய் குனிந்த தலை நிமிராது நின்றனள். பரீக்ஷை யாரம்பமாகத் தாமதம் ஒன்றுமில்லை. இவர்கள் வந்ததுதான் பாக்கி. உடனே இருவர் ஒரு பெரிய பாத்திரத்தில் தளதளவென்று கொதிக்கும் எண்ணெய்யைக் கொண்டுவந்து வைத்தார்கள். அப்போது கோவிலின் பெரிய மணிகள் சப்தித்தன. சுந்தரி முன்வந்து ஜானகியை நோக்கி தயாராயிருக்கிறாயா என வினவினள். அதற்குப் பதிலளிக்காமல் தன் இடுப்பில் இருந்த குழந்தையை சுந்தரியிடம் கொடுக்க அவள் குழந்தையை வாங்காது இறுமாப்புக் கொண்டிருப்பதைப்பார்த்துக் குழந்தையைக் கீழே விட்டுவிட்டு எண்ணெய்ப்பாத்திரத்தை எதிர்நோக்கிச் சென்றனள். அப்போது தன்னையாரோ பின்னாலிருந்து தடுப்பதைத் தெரிந்தும் அதைக் கவனியாமல் திடீரென்று எண்ணெய்ப்பாத்திரத்தில் கையிட்டனள். கையின் கதி யின்னவாயிற்றென்று நாம் கூறவேண்டுவதில்லை. எல்லாம் காயமாகி வீங்கியதும் தவிர அவளும் மூர்ச்சையாகிக் கீழே வீழ்ந்தனள். கூடினோரெல்லாம் ஜானகி குற்றவாளியென்று தீர்மானித்து ஒவ்வொருவராக எல்லோரும் கோவிலைவிட்டகன்றார்கள். கடைசியில் மூர்ச்சையாய்க் கிடக்கும் ஜானகி, அவள் குழந்தை, கிருஷ்ணசாஸ்திரியாரின் சகோதரி ஆகிய மூவருமே அங்கு இருந்தனர். ஜானகிக்குச் சிறிது மூர்ச்சைவந்ததும், சாஸ்திரியின் சகோதரி ஒரு வண்டிவைத்து அதில் ஜானகியையும், அவள் குழந்தையையும் கொண்டு தன் சகோதரன் வீட்டிற் சேர்த்தனள். அங்கு ஜானகிக்கு தகுந்த சிகிச்சை செய்யப்பட்டதுமன்றி குழந்தையும் நன்றாகப் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்தது.

இச்சம்பவத்திற்குப் பின்பு கிராமத்தார்களிற் பலரும் சுந்தரியை மிகவும் கொண்டாடினார்கள். ஏறக்குறைய ஒருவாரம் வரையும் இளம்பெண்களின் துஷ்டத்தன்மையையும், அத்துஷ்டத்தன்மையை யடக்கும் விதத்தையும் பற்றியே எல்லோரும் பேசலானார்கள். அவ்வூரிலிருந்த மாமிமார்களெல்லாம் தங்கள் மருமக்கள் சுந்தரியைப்போலவே இருக்கவேண்டும் என்று எண்ணினார்கள். வெளியில் எல்லோரும் இவ்வாறு எண்ணியும் சுந்தரியின் மனம் மட்டும் சந்தோஷகரமாயில்லை. தன்னுடைய கணவனின் குணத்தை நன்றாக அறிந்தவளாதலால் அவர் வந்தபின்பு தனக்கு என்ன அநர்த்தங்கள் நேரிடுமோவென்று எண்ணி ஏங்கினள். சாதாரணமான காரியங்களில் தன் இஷ்டப்படி கணவனைத் திருப்பிவிடுவாள். ஆனால் இப்போது நடந்திருக்கும் விஷயம் அத்தகைய தன்று. இவ்விஷயத்தில் மட்டும் தன் கணவன் தன்னைக் கண்டிப்பார் என்றெண்ணினள். இப்படியிருக்க சிலநாளைக்கெல்லாம் தன் கணவனும் திரும்பிவிட்டார். தம்முடன் ஜானகியின் பர்த்தாவாகிய தமது சகோதரரையும் அழைத்துவந்தார். ஹரிஹரன் தன் மனைவி வீட்டில் இல்லாமையை யறிந்தும் ஒன்றும் கேட்கவில்லை. கேட்டால் யாருக்காவது வருத்தமுண்டாகுமென்பதே அவர் எண்ணம். அவர் மிகவும் பொறுமையுடையவர். கோபாலனும் ஜானகியில்லாமையைப் பார்த்து தன் மனைவி சுந்தரியைக் கேட்டார். அவள் நடந்த சங்கதிகளை தன்னிஷ்டப்படி குறைவாகவும் அதிகமாகவும் ஜானகிக்கு விரோதமாகக் கூறி, ஜானகி நகையைத் திருடினதைத் தானே நேரில் பார்த்ததாகவும் சொல்லி கோவிலில் நடந்த சோதனையைப்பற்றி விவரியாது ஒருவார்த்தையிலடக்கிச் சொல்லிவிட்டாள். கோபாலன் மிகவும் தயாளகுணமுள்ளவராகலின் இக்கதையைக் கேட்டதும் ஜானகி பட்ட கஷ்டத்திற்காக மிக துக்கித்தார். உடனே அதிக கோபமுண்டாகி உண்மையில் ஜானகி குற்றவாளியாக இருந்தபோதிலும் நீ அவளுக்குச் செய்த கொடுமைக்காக உன்னை,இதோ ஓட்டிவிடுகின்றேன் பார் என்று சுந்தரியை வெருட்டினார். இதைக்கேட்ட சுந்தரி மிகவும் பயந்து எங்கு தன்னை ஓட்டிவிடுவாரோ என்று சந்தேகித்து அவர் காலில் வீழ்ந்து நடந்த விருத்தாந்த முற்றும் உண்மையாகக் கூறுகின்றேன் மன்னிக்கவேண்டும் என்று மன்றாடி "தன்னினும் ஜானகி பல விஷயங்களிலும் உயர்ந்தவளாக இருந்ததால், தான் அவள்மீது பொறாமைகொண்டு வெறுத்து, திருட்டுக் குற்றத்தை அவள்மேல் சுமத்தியதாகவும், வாஸ்தவத்தில் நகை திருட்டுப்போகவில்லை யென்றும், தானே கொண்டுபோய் ஜானகியின் பெட்டியில் வைத்து அவளை வம்புக்கு இழுத்ததாகவும்" முற்றும் சொன்னாள். விடிந்ததும் ஹரிஹரனுக்கும் சமாசாரம் தெரியவந்தது. பின்பு இரண்டு சகோதரரும் சாஸ்திரியாரின் வீட்டிற்கு ஜானகியைப் பார்ப்பதற்காகச் சென்றார்கள். அங்கு அவள் சொஸ்தமாயிருப்பதைப்பார்த்து மகிழ்ந்து அவளையும் அவள் குழந்தையையும் வீட்டிற்கு அழைத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டார்கள். ஜானகி தன் வீட்டிற்குவந்த அன்றே கிராமத்தில் அன்று சாயந்திரம் கிராமதேவதை கோவிலில் ஜானகிக்காக மீண்டும் ஒரு கூட்டம் கூடும் என்றும் வதந்தி யுலாவியது. அஸ்தமனத்திற்குப்பின் தேவதை கோவிலில் அதிக கூட்டம் கூடியது. ஜனங்களுக்கு ஏதேனும் ஒருகாரணமிருந்தாற் போதுமன்றோ. சிறிதுநேரத்திற்கெல்லாம் கூட்டம் நிரம்பிய கோவிலுள் கோபாலன், ஹரிஹரன், சுந்தரி, ஜானகி, ஜானகியின் குழந்தை, சாஸ்திரியாரின் சகோதரி ஆகிய இவர்களெல்லோரும் வந்தார்கள். ஜனங்க

ளெல்லோரும் என்ன நடக்குமோவென்று மிக ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அக்கூட்டத்தில் சுந்தரி முன்வந்து தான்செய்ததெல்லாம் தவறு என்றும், ஜானகி யோக்கிய முள்ளவள் என்றும், தான் செய்த குற்றத்திற்காக மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்ளப்படுகிறது என்றும் கூறினள். இதைக்கேட்ட எல்லோரும் "என்ன இப்படியும் ஒருத்தி இருப்பாளா" என்று எண்ணி திகைத்தார்கள். பின்பு கூட்டம் கலைந்து ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் இடங்கட்குச் சென்றார்கள். கிராமத்தாரெல்லாம் சுந்தரியை இகழ்ந்துகொண்டும் ஜானகியை புகழ்ந்துகொண்டும் இருக்கிறார்கள். சுந்தரி தன் அகங்காரம், பொறாமை முற்றும் நீங்கி இப்போது நல்ல ஸ்திதிக்கு வருவாள் எனவே எல்லோரும் நம்புகின்றார்கள்.

M. V. மீனாக்ஷிசுந்திரமுதலியார் பி-ஏ.

புத்தக வரவு.

"செந்தமிழ்" எனப் பெயர் வாய்ந்த ஓர் மாதாந்த தமிழ்ப் பத்திரிகையை "மதுரை தமிழ்ச்சங்கத்திலிருந்து" வரப்பெற்றோம்.

அதில் பல அருமையான விஷயங்கள் தேர்ந்த பண்டிதர்களால் எழுதப்பட்டுள்ளன.

கனம் கனகசபை பிள்ளை B. A., B. L., அவர்களால் எழுதப்பட்டுள்ள "சோழ சக்கரவர்த்திகள்" என்ற விஷயம் பூர்வ வித்வான்களின் பாடல்களைக்கொண்டு அவர்களது பரம்பரையை கரதலாமலகம்போல விளக்கிக் காட்டக்கூடியதாயிருக்கிறது. பத்திரிகாசிரியரால் எழுதப்பட்ட "முகவுரை" என்ற விஷயம் இப்பத்திரிகை உண்டான காரணத்தையும், தமிழ்ப்பாஷையை விருத்திசெய்யவேண்டியது அத்தியாவசியகமென்பதையும் விளக்கிக் காட்டக்கூடியதாயிருக்கிறது.

கனம் வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரி B. A., அவர்களால் வரையப்பட்ட "உயர்தனிச் செம்மொழி" என்ற விஷயம், ஆரியத்திற்கும், திராவிடத்திற்கும் உள்ள வேற்றுமையை நன்கு விளக்கிக் காட்டக்கூடியதாயிருக்கிறது. கனம் பண்டிதர் ச. ம. நடேச சாஸ்திரியார் B. A., அவர்களால் எழுதப்பட்ட புராதன சரித்திர விஷயமும், கனம் தி. ர. ஸ்ரீனிவாச சாரியாரவர்களால் எழுதப்பட்ட பிரதாப ருத்திரீயமும், கனம் எஸ். நாராயணசாமி ஐயர் B. A., அவர்களால் எழுதப்பட்ட தருக்க சாஸ்திரமும், கனம் அ. சண்முகம் பிள்ளையவர்களால் எழுதப்பட்ட நுண்பொருட் கோவையும், பத்திரிகாசிரியரால் எழுதப்பட்ட ஆராய்ச்சி என்கிற விஷயமும், ஒவ்வொன்றும் உற்று நோக்குமிடத்து உயர்வு தாழ்வு இல்லாதனவாய், எடுத்துக்கொண்ட விஷயங்களை நன்கு விளக்கக்கூடியவைகளாகவு மிருக்கின்றன. ஐந்திணை, நேமிநாதம், இவ்விரண்டும் தமிழ் பயில்வோருக் கின்றியமையாதனவைகளாயிருப்பதால், இப்பத்திரிகையை தமிழ் பயில்வோர்களும், தமிழாராய்ச்சியில் விருப்பமுள்ளவர்களும், தமிழ்ப்பாஷை செழித்தோங்கி வளரவேண்டுமென்கிற விருப்பமுடையவர்களும் வாங்கி வாசித்து இன்புறுவார்களென்று

விரும்புகின்றோம். மதுரை தமிழ்ச்சங்கத்தார் தற்போது எடுத்துக்கொண்ட பெரு நன்மைக்காக யாது கைம்மாறு இவ்வுலகம் செய்யக்கூடுமென்பதை நினைக்கவு மரிதாயிருக்கும்.

அன்னிபெசன்டு அம்மையவர்கள் இங்கிலீஷ் பாஷையில் அருளிச் செய்த ராமாயணப் பிரசங்கசாரத்தை பண்டிதர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ ச. திருச்சிற்றம் பலம் பிள்ளையவர்கள் தமிழ்வாசக நடையில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். அதுவே இப்போது நாம் பார்வையிடும் ஸ்ரீ ராமசந்திரர் என்னும் புத்தகம். இப்புத்தகம் மிஸஸ் அன்னிபெசன்டு அம்மையவர்கட்கே உரிமையாக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அவதாரம், "இளமையும் திருமணமும், "அரசைவிட்டாரணியஞ்சார்ந்து" சகோதரவிசுவாசம்,; "சீதா ஹரணம்; "சீதா தேவியாரின்கற்புநிலைமை; யுத்தம்; "விஜயம்; என்னும் எட்டு அதிகாரங்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நூல் முதல்அதிகாரத்தில் 'பரதகண்டத்தின் பூர்வஸ்திதி' ராமாயணம் இயற்றியவரலாறு,அவதாரங்கள்,நன்மை தீமை, உயர்வையடைவார்க்குற்ற குணங்கள், முதலியவும், இரண்டாவதில் விசுவாமித்திரரின் வரலாறும், எட்டாவதில் நாரதர் சரிதமும், கதையின் இடையிடையே அமைக்கப்பட்டிருப்பது மிகவும் இனிமையாகவிருக்கிறது. ராமாயணத்தின் கதையை அறியாதவர்கள் ஒருவரும் நம்நாட்டில் இல்லையென்றே சொல்லலாம். ஆயினும் அவர்கள் வெறும் கதையைமட்டும் அறிந்திருக்கிறார்களேயன்றி,கதையின் நுட்பம்,அதைப்படிப்பதால்அடையும் பயன் முதலியவைகளையெல்லாம் அறியாதவர்களாயிருப்பதால் இத்தகைய புத்தகம் அவற்றை அறிந்துகொள்வதற்குத்தக்க சாதனமென்று சந்தேகமில்லாமல் சொல்லலாம். ஆண்பாலாரும் பெண்பாலாரும் கற்றோரும் மற்றோரும்ஆகிய எல்லோர்க்கும் இன்பமளிக்கும்படியான தன்மையுடையது இவ்விராமசந்திரர் எனும்சிறு புத்தகம். இது மிகவும் தெளிவாகிய செந்தமிழ்நடையில் எழுதப்பட்டு நேர்த்தியாக பெரிய எழுத்தில் அச்சிடப்பட்டுள்ளது. இது தியசாபிகல் சொசைட்டியின் பெல்லோக்களில் ஒருவரும் டிஸ்திரிக்ட் முன்சிபுமாகிய மிஸ்டர் சதாசிவய்யரால் அதிக சிலாக்கியமாய் பேசப்பட்டிருப்தோடு ஷை சொசைட்டியின் மொழிபெயர்ப்புக் கமிட்டியாரால் அங்கிகரிக்கப்பட்டு மிருக்கிறது. ஆகவின் இப்புத்தகத்தின் பெருமையைப் பற்றி நாம் விரித்தல் கூறியது கூறலின் பாற்படுமென் றஞ்சி விடுத்தாம். இந்நூலாசிரியராகிய மிஸ்டர் பிள்ளையவர்கள்முன் இயற்றிய புத்தகங்களி லொன்றாகிய "மாணிக்க வாசகர்" 1904-ஞல் எப். ஏ. பாடபுத்தகங்களில் ஒன்றாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருத்தலும் ஆசிரியரது தேர்ச்சிக்கும் அவரது புத்தகங்களின் மேன்மைக்கும் போதுமான சான்றெனப் புகலலாம்.

ஸ்ரீராமசந்திரரின் விலை அணு பன்னிரண்டுதான்; புத்தகத்தின் பயனை நோக்குங்கால் இவ்விலை மிகவும் சொல்பமென்றே சொல்லுவார்கள். யாவரும் எளிதில் அப்புத்தகத்தை யடைந்து வாசிக்க வேண்டுமென்னும் கருத்தைக்கொண்டே குறைந்தவிலை ஏற்படுத்தப்பட்டிருப்பதால் யாவரும் இதை வாங்கி வாசித்து ஆநந்தமடைவார்களாக.

ஆசிரியர் இப்புத்தகத்தை "வித்தியாசுதர்சினி" இனத்தில் முதலாவது இலக்கமாக பிரசுரித்திருப்பதால் அவ்வினத்தில் இன்னும்பல புத்தகங்கள் விரைவில் வெளிவருமென்றெண்ணப்படுகிறது.

சமாசாரக் குறிப்பு.

சென்னை பிரிசிடென்சி காலேஜில் போதகராயிருக்கும் மிஸ்டர் எஸ். ஸத்தியநாதன் அவர்களுக்கு கேம்பிரிட்ஜ் சர்வகலாசாலையாரால் எல். எல் .டி. என்னும் பட்டம் அளிக்கப்பட்டதைக் கேட்டு மிகச் சந்தோஷப்படுகிறோம்.

வேல்ஸ் இளவரசரின் பெண்சாதிக்கு நான்காவது பிள்ளை இப்பொழுதுதான் பிறந்தது. தலைமகனாகிய 'எட்டி' என்பவன் 1894-ம்வருஷத்திலும், ஆல்பர்ட் என்னும் இரண்டாவது குமாரன் 1895-ம் வருஷத்திலும், ஹென்றி என்னும் மூனறாவது பிள்ளை 1900-ம் வருஷத்திலும், விக்டோரியா என்று பேர்கொண்டபெண் 1897-ம் வருஷத்திலும் பிறந்திருக்கின்றன.

விக்டோரிய ஞாபகச்சின்ன நிதிக்கு 322,000 ரூபாய்கள் வரைக்கும் சென்ற இரண்டுவாரங்களில் புதிதான கையொப்பங்கள் வந்துசேர்ந்தனவாம். மேற்படி நிதியின் தொகையானது வட்டிவருமானமுள்பட தற்காலம் 4,827,000 ரூபாயாகிறது. மேற்படி நிதியின் சங்கத்தார், சேரவேண்டுமென்று நோக்கங்கொண்ட 50லக்ஷம் ரூபாய்க்கு இன்னும் 73 ஆயிரம் ரூபாய்தான்தேவையாயிருக்கிறது. பல்ராம்பூர் மகாராஜா, டும்ரான் மகாராணியார், ராம்ரிக்தாஸ் பொனசிங்கா இவர்களில் ஒவ்வொருவரும் லக்ஷம் ரூபாய் கையொப்பமிட்டார்கள். ஸண்டோஷிலிருக்கும் மன்மதராய் சௌதுரி என்பவர் இன்னும் 22ஆயிரம் ரூபாய் அளிக்கவே, அவரிட கையொப்பம் 50 ஆயிரம் ரூபாயாகிறது.

உபவாஸமிருக்தும் ஸர்ப்பம்.

1899ஸ்ரீ நவம்பர்மீ 17உ யனறு ஜெப்பான் தேசத்திய ஸர்ப்பமொன்று பாரிஸ் நகரத்திலுள்ள மியூஜியத்திற்கு கொண்டுவரப்பட்டது. இது அக்காலத்தில் பலமுள்ளதாயும், தேகசௌக்கிய முள்ளதாயு மிருந்தது. இது மிக பளபளப்புள்ள வர்ணமுடையதாயும், 8 அடி நீளமுள்ளதாயும், பருத்த தேகத்தை யுடையதாயு மிருந்தது. இதற்கு வாத்து, கோழி, ஆடு முதலியவைகளை ஆகாரமாக கொடுத்த பொழுது இவைகளி லொன்றையும் புசிக்காமல் 1902ஸ்ரீ ஆகஸ்டுமீ 20உ வரையில் ஜீவித்திருந்து அன்று இறந்துவிட்டதாம். அதாவது 2-வருஷம், 9-மாதம், 3-நாள் ஜீவித்திருந்தது. இதுவொரு அதிசயமல்லவா?

பிராணிகளின் வயது.

ஆடு 10-வருஷம் ஜீவிக்கும், பூனை 15-வருஷம், சிம்மம் 20, ஒட்டகம் 40, கீரடி 20, நாய் 14, அணிப்பிள்ளை 8, பாடுகிற ஒருஜாதி பக்ஷி 6, காக்கை 15, எருது 25, பன்றி 7, குதிரை 25, அன்னம் 25, திமிங்கிலம் 300, ஆமை 100, யானை 120, கிளி 125, வருடம் ஜீவிக்கும்?

சீனதேசத்தார் தங்களுக்கு ஜனிக்கிற பெண் குழந்தைகளுக்கு வரிசைக்கிரமமாக 1, 2, 3, 4 என பெயரிடுகிறார்களாம்.

வி. பி. ராமானுஜலு செட்டி
அண்டு கம்பெனி.

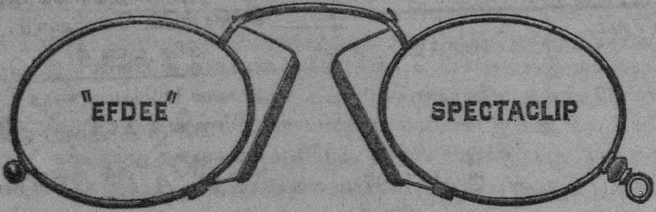

இங்கு முதல்தரமான சீமையிலிருந்து வரவழைக்கப்பட்ட மூக்குக் கண்ணாடிகள் அதிக சரசவிலைக்குக் கொடுக்கப்படும். கண் பரீக்ஷையில் மிகத்தேர்ந்தவரால் பரீக்ஷை செய்யப்பட்டு வருகிறது.

வேண்டுவோர் சென்னை மயிலப்பெருமாள் தெருவிலிருக்கும் வி. பி. ராமானுஜலு செட்டி கம்பெனி யென்று எழுதவேண்டும்.

லண்டன் கதாசபை மெம்பர்.

பண்டித் நடேச சாஸ்திரியாரால் இயற்றப்பட்டது.

தமிழ்நாவல்களின் விபரம்.

1.	தீனதயாளு, இரண்டாம் பதிப்பு ...	...	0	12	0
2.	கோமளம் குமரியானது ...	...	0	12	0
3.	திக்கற்ற இருகுழந்தைகள் ...	...	1	4	0
4.	மதிகெட்ட மனைவி ...	...	1	4	0
5.	ஸ்ரீ மாமி கொலுவிருக்கை ...	...	0	8	0
6.	சந்திரசேகரன் ...	...	0	8	0

சென்னை ரிப்பன் புஸ்தகசாலைக்காவது, அல்லது மதராஸ் திருவல்லிக்கேணி தணிகாசலபிள்ளைத் தெருவு, 12-ம் நம்பர் வீடு, மாதர் மனோரஞ்சினி ஆபீஸுக்காவது எழுதவும்.

Printed at the Ripon Press Madras & Published by C. S. Ramasawmy Iyer, Triplicane, Madras.